

То се насили и се издигна още малко, но скоро се умори и не можаше да слѣдва по-нагорѣ.

Въ това врѣме то съзрѣ подъ себе си орела, който го вече наближи. Орѣхчето се отпусна и кацна на гърбътъ му. Орелътъ ликакъ не усѣти това. Отъ часъ на часъ той все по-вече и по-вече се усиляше и като димъ ставаше все по-малкъ и по-малкъ.

Когато почна да се уморява, той извика отъ високото: „Хе, кждѣ си сега мъничко орѣхче? Азъ вѣрвамъ, че ти си сега най-малко хиляда метра подъ мене:“

„Не, приятелю, — отговори орѣхчето, — азъ съмъ още по-високо и отъ тебе!“

И това бѣше истина. Орела, твърдѣ уморенъ, усети се побѣденъ. Той се спусна на земята и похвали орѣхчето, за гдѣто се е наело да се бори съ него.

Трудътъ се възнаграждава.

Тѣй, мили дѣца, тѣй! Трѣбва още отъ малки да навикните да работите, ако искате да прѣкарате весело тозъ животъ! — Така говорѣше засмѣната майка на двѣтъ си дѣци.

Погледнѣте драги читатели на тази картинка и вижте какъ двѣтъ сестриченца си работѣтъ: Марийка, по-голѣмата работи едно цвѣте, а Златка — си плете тантела. Така правѣтъ тѣ всѣкой пжтъ, щомъ се върнатъ отъ училището и си свършатъ по-напредъ училищната работа. Марийка и Златка се много обичатъ. Когато малката Златка не знае какъ да направи нѣщо, тя питаше тозъ часъ кака си: „како, моля ти се, покажи ми, какъ ще стане това?“ кака ѝ весела, оставяше своята работа и показваше на милата си сестрица.

Марийка, понеже работеше по-мѣчни нѣща, то майка ѝ сегисъ-тогисъ дохождаше да ѝ показва, като насърдчаваше младитѣ работници.